

Generalny Zarząd Zasobów Osobowych — P1

17

WYTYCZNE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 4 lutego 2005 r.

w sprawie szczegółowego sposobu zabezpieczenia potrzeb w zakresie rezerw osobowych, uzbrojenia, sprzętu wojskowego, reklamowania od obowiązku pełnienia czynnej służby wojskowej oraz świadczeń na rzecz obrony, niezbędnych do szczególnej ochrony obiektów

Na podstawie § 7 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 czerwca 2003 r. w sprawie obiektów szczególnie ważnych dla bezpieczeństwa i obronności państwa oraz ich szczególnej ochrony (Dz. U. 116, poz. 1090), w celu zabezpieczenia potrzeb w zakresie rezerw osobowych, uzbrojenia, sprzętu wojskowego, reklamowania od obowiązku pełnienia czynnej służby wojskowej oraz świadczeń na rzecz obrony, niezbędnych do szczególnej ochrony obiektów, ustala się co następuje:

Rozdział I

Postanowienia ogólne

§ 1. Użyte w niniejszych wytycznych określenia oznaczają:

- 1) ustawa — ustawę z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 241, poz. 2416 i Nr 277, poz. 2742.);
- 2) kierownik jednostki — kierownika jednostki organizacyjnej przewidzianej do militaryzacji i przeznaczonej do szczególnej ochrony obiektów lub kierownika bazy formowania odpowiedzialnego za sformowanie specjalnie tworzonej jednostki zmilitaryzowanej i przeznaczonej do szczególnej ochrony obiektów;
- 3) jednostka zmilitaryzowana — specjalnie tworzoną jednostkę zmilitaryzowaną i przeznaczoną do szczególnej ochrony obiektów;
- 4) obiekty — obiekty uznane przez Radę Ministrów za szczególnie ważne dla bezpieczeństwa i obronności państwa i uwzględnione w wykazie, o którym mowa w § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 czerwca 2003 r. w sprawie obiektów szczególnie ważnych dla bezpieczeństwa i obronności państwa oraz ich szczególnej ochrony (Dz. U. Nr 116, poz. 1090).

Rozdział II

Zabezpieczenie potrzeb w zakresie rezerw osobowych i reklamowania ich od obowiązku pełnienia czynnej służby wojskowej

§ 2. Przeznaczenie osób do służby w jednostkach zmilitaryzowanych, ochraniających szczególnie ważne obiekty, następuje w drodze nadania im przydziałów organizacyjno-mobilizacyjnych do tych jednostek, w trybie określonym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 2004 r. w sprawie nadawania przydziałów organizacyjno-mobilizacyjnych do jednostek zmilitaryzowanych (Dz. U. Nr 285, poz. 2847).

§ 3. W czasie pokoju przydziały organizacyjno-mobilizacyjne, o których mowa w § 2, nadaje się mężczyznom, którzy nie ukończyli sześćdziesięciu lat życia, i kobietom, które nie ukończyły pięćdziesięciu lat życia. Po objęciu jednostek militaryzacją przydziały do tych jednostek można nadawać również osobom, które nie osiągnęły wieku określonego w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym.

§ 4. Na potrzeby jednostek zmilitaryzowanych przeznacza się w pierwszej kolejności osoby zatrudnione w wewnętrznych służbach ochronnych odpowiedzialnych za ochronę tych obiektów w czasie pokoju.

§ 5. Osobom zatrudnionym w jednostkach organizacyjnych przewidzianych do militaryzacji lub w jednostkach organizacyjnych stanowiących bazę formowania jednostek zmilitaryzowanych, przydziały organizacyjno-mobilizacyjne nadaje się w formie zbiorowej listy imiennej. Pozostałym osobom przydziały organizacyjno-mobilizacyjne nadaje się w formie kart przydziału.

§ 6. Przydziały organizacyjno-mobilizacyjne do jednostek zmilitaryzowanych, o których mowa w § 5, nadają:

- 1) kierownik jednostki — osobom zatrudnionym w podległej mu jednostce, z tym że osobom będącym żołnierzami rezerwy przydziały nadaje się w uzgodnieniu z wojskowym komendantem uzupełnień właściwym ze względu na miejsce zamieszkania osoby, której ma być nadany przydział;
- 2) wojskowy komendant uzupełnień właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby, której ma być nadany przydział — innym osobom niż wymienione w pkt 1, na wniosek kierownika jednostki przewidzianej do militaryzacji.

§ 7. Kierownik jednostki, w celu zapewnienia obsady stanowisk w jednostce zmilitaryzowanej, realizuje przedsięwzięcia określone w rozporządzeniu, o którym mowa w § 2.

§ 8. Kierownik jednostki spośród podległych mu pracowników prowadzi kwalifikowanie, zgodnie z uregulowaniami zawartymi w rozporządzeniu, o którym mowa w § 2. Osobom zakwalifikowanym do nadania przydziałów organizacyjno-mobilizacyjnych, nadaje także przydziały.

§ 9. Kierownik jednostki, w przesyłanym do wojskowego komendanta uzupełnień zapotrzebowaniu na uzupełnienie potrzeb kadrowych jednostki zmilitaryzowanej, powinien wskazać przede wszystkim pracodawców zatrudniających osoby o wymaganych kwalifikacjach, w szczególności specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne.

§ 10. Wojskowy komendant uzupełnień, w przypadku tworzenia na terenie jego działania jednostek zmilitaryzowanych, przeznacza na uzupełnienie kadrowe tych jednostek przede wszystkim żołnierzy rezerwy:

- 1) posiadających licencję pracownika ochrony fizycznej lub licencję pracownika zabezpieczenia technicznego;
- 2) byłych funkcjonariuszy formacji uzbrojonych nie wchodzących w skład Sił Zbrojnych, posiadających kwalifikacje do służby w jednostkach zmilitaryzowanych;
- 3) posiadających specjalność wojskową „wartownika”.

§ 11.1. Funkcjonariusze: Policji, Agencji Wywiadu, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Służby Więziennej, Straży Ochrony Kolei, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej oraz pracownicy wewnętrznej służby ochrony Narodowego Banku Polskiego są z urzędu reklamowani od obowiązku pełnienia czynnej służby wojskowej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny.

2. Osobom, którym nadano przydziały organizacyjno-mobilizacyjne do jednostek zmilitaryzowanych, niebędącym funkcjonariuszami, o których mowa w ust. 1, nie powinno się nadawać przydziałów mobilizacyjnych i pracowniczych przydziałów mobilizacyjnych oraz

powoływać do czynnej służby wojskowej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny.

3. Nadanie przydziału organizacyjno-mobilizacyjnego osobom, o których mowa w ust. 2, do jednostki zmilitaryzowanej, jest równoznaczne z ich reklamowaniem na wniosek od obowiązku pełnienia czynnej służby wojskowej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny.

Rozdział III

Zabezpieczenie potrzeb w zakresie uzbrojenia i sprzętu wojskowego

§ 12. Uzbrojenie i sprzęt wojskowy jednostek zmilitaryzowanych może stanowić w szczególności:

- 1) broń palna krótka — pistolety i rewolwery;
- 2) broń palna maszynowa — karabiny maszynowe;
- 3) broń palna długa — karabinki, pistolety maszynowe;
- 4) broń sygnałowa;
- 5) środki przymusu bezpośredniego, na które wymagane jest pozwolenie na broń:
  - a) broń gazowa — pistolety, rewolwery,
  - b) ręczne miotacze gazu,
  - c) paralizatory elektryczne;
- 6) amunicja do broni palnej wymienionej w pkt 1-4 i 5 lit. a);
- 7) noże wojskowe i szturmowe;
- 8) granaty i materiały wybuchowe;
- 9) kamizelki i hełmy kuloodporne;
- 10) maski przeciwgazowe.

§ 13. Podstawę do naliczania uzbrojenia i sprzętu wojskowego stanowią etaty jednostek zmilitaryzowanych, tabele należności do etatów jednostek zmilitaryzowanych, a także normy należności sprzętu oraz wyposażenia dla indywidualnych i zbiorowych użytkowników.

§ 14. Środki finansowe na uzbrojenie i sprzęt wojskowy dla jednostek zmilitaryzowanych zapewniają ministrowie i wojewodowie, którym podlegają te jednostki.

§ 15. Broń i amunicję, będącą w posiadaniu specjalistycznej uzbrojonej formacji ochronnej, stanowiącej bazę formowania jednostki zmilitaryzowanej, przechowuje się w pomieszczeniu, zwanym dalej „magazynem broni”. Magazyn broni powinien być umiejscowiony w siedzibie instytucji (przedsiębiorstwa) lub w poszczególnych obiektach chronionych przez jednostkę zmilitaryzowaną. Szczegółne wymagania dotyczące uruchomienia magazynu broni, przechowywania w nim broni i amunicji określają przepisy § 11-15 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 6 sierpnia 1998 r. w sprawie zasad uzbrojenia specjalistycznych uzbrojonych formacji ochronnych i warunków przechowywania oraz ewidencjonowania broni i amunicji (Dz. U. 113, poz. 730).

§ 16. Zasady wyposażenia jednostek zmilitaryzowanych w środki transportowe, maszyny i urządzenia oraz sprzęt wojskowy określają przepisy § 14 i 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 maja 2002 r. w sprawie militaryzacji jednostek organizacyjnych wykonujących zadania na rzecz obronności lub bezpieczeństwa państwa (Dz. U. Nr 78, poz. 707).

Rozdział IV

Wykorzystanie świadczeń osobistych i rzeczowych na rzecz obrony w celu zapewnienia ochrony obiektów

§ 17. Zakres, formy organizacyjne i zasady świadczeń wykorzystywanych na potrzeby obronne związane z zapewnieniem szczególnej ochrony obiektów określa ustawa oraz wydane na jej podstawie przepisy wykonawcze, którymi są rozporządzenia:

- 1) Rady Ministrów z dnia 5 października 2004 r. w sprawie świadczeń osobistych na rzecz obrony w czasie pokoju (Dz. U. Nr 229, poz. 2307);
- 2) Rady Ministrów z dnia 3 sierpnia 2004 r. w sprawie świadczeń rzeczowych na rzecz obrony w czasie pokoju (Dz. U. Nr 181, poz. 1872);
- 3) Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 r. w sprawie świadczeń osobistych i rzeczowych na rzecz obrony w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny (Dz. U. Nr 203, poz. 2081).

§ 18. Przy wykorzystaniu świadczeń na rzecz jednostek wykonujących zadania związane ze szczególną ochroną obiektów mogą być realizowane w szczególności przedsięwzięcia związane z:

- 1) zabezpieczeniem rozwinięcia jednostki zmilitaryzowanej;
- 2) ewakuacją środków materiałowo-technicznych (ekipy załadowczo-rozładownicze) na potrzeby jednostki zmilitaryzowanej;
- 3) zapewnieniem jednostkom zmilitaryzowanym środków transportowych i maszyn wraz z personelem obsługującym sprzęt (operatorzy, kierowcy i mechanicy);
- 4) zabezpieczeniem medycznym (lekarze, pielęgniarki);
- 5) rozbudową inżynieryjną terenu wokół ochranianego obiektu;
- 6) zabezpieczeniem funkcjonowania jednostki ochraniającej obiekt (niezbędne nieruchomości wraz z wyposażeniem).

§ 19. Do wójta lub burmistrza (prezydenta miasta) z wnioskiem o przeznaczenie osób oraz nieruchomości lub rzeczy ruchomych na cele świadczeń planowanych do wykorzystania w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny, w związku z potrzebą zapewnienia szczególnej ochrony obiektów, występują kierownicy jednostek.

§ 20. Kierownik jednostki, w celu nałożenia obowiązku świadczeń osobistych lub rzeczowych, powinien:

- 1) dokonać ustalenia potrzeb w zakresie nieruchomości i rzeczy ruchomych oraz prac niezbędnych do wykonania na rzecz tej jednostki;
- 2) wystąpić z wnioskami do właściwych wójtów, burmistrzów (prezydentów miast) o przeznaczenie nieruchomości lub rzeczy ruchomych oraz osób na świadczenia planowane do wykorzystania w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny. Wzory odpowiednich wniosków są określone w załącznikach Nr 1 do rozporządzeń, o których mowa w § 17 pkt 1 i 2.

§ 21. Wójt lub burmistrz (prezydent miasta), na podstawie przepisów rozporządzenia, o którym mowa w § 17 pkt 2, i w oparciu o posiadane dane, typuje nieruchomości lub rzeczy ruchome, w celu zaspokojenia potrzeb zgłaszanych przez kierowników jednostek, z zachowaniem priorytetu uzupełnienia potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 22. Wójt lub burmistrz (prezydent miasta), w celu nałożenia obowiązku świadczeń, na podstawie przepisów rozporządzeń, o których mowa w § 17 pkt 1 i 2, wydaje stosowne decyzje administracyjne.

§ 23. Kierownik jednostki zmilitaryzowanej, na rzecz której świadczenia osobiste mają być wykonywane, jest obowiązany do:

- 1) wyznaczenia odpowiedzialnych za przyjęcie w jednostce osób wykonujących świadczenia osobiste, zgodnie ze szczegółowym wykazem zawierającym dane personalne tych osób, rodzaj i miejsce wykonywanej przez nie pracy, a także czas trwania świadczeń;
- 2) ustalenia sposobu sprawowania nadzoru i kierowania pracami wykonywanymi w ramach świadczeń osobistych;
- 3) zapewnienia odpowiednich warunków bezpieczeństwa i higieny pracy osobom wykonującym świadczenia, w tym np.: odzieży ochronnej, rękawic, sprawnych narzędzi i urządzeń;
- 4) zabezpieczenia miejsca odpoczynku, jeżeli czas wykonywania świadczenia osobistego przekracza 24 godziny;
- 5) zapewnienia bezpłatnego wyżywienia, jeżeli osoba wykonuje świadczenie osobiste w czasie przekraczającym 8 godzin. W razie braku możliwości zapewnienia wyżywienia na terenie jednostki, należy osobom tym wypłacić odpowiedni równoważnik i umożliwić spożywanie posiłków poza jednostką;
- 6) wypłacenia należności finansowych za wykonane świadczenie osobiste, zgodnie z art. 204 ust. 4 ustawy;
- 7) wydania zaświadczenia stwierdzającego rodzaj i czas wykonywania świadczenia na rzecz jednostki dla osób, które wystąpią z wnioskiem o ich wydanie.

§ 24. Kierownik jednostki planuje środki finansowe na rzecz podmiotów i osób przewidzianych do wykorzystania w ramach świadczeń osobistych i rzeczowych.

§ 25. O przydatności przedmiotów świadczeń rzeczowych dla danej jednostki decyduje kierownik jednostki, w porozumieniu z wójtem lub burmistrzem (prezydentem miasta), przyjmując jako kryterium spełnianie przez te przedmioty wymogów wynikających z potrzeb (etaty i tabele należności) oraz możliwości ich eksploatacji w jednostce.

§ 26. Kierownik jednostki decyduje o wyposażeniu i dostosowaniu pobranych środków transportowych

i maszyn stosownie do potrzeb, z uwzględnieniem przepisów wynikających z ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2003 r Nr 58, poz. 515 z późn. zm.¹).

Rozdział V

Postanowienia końcowe

§ 27. Wytyczne wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *J. Szmajdziński*